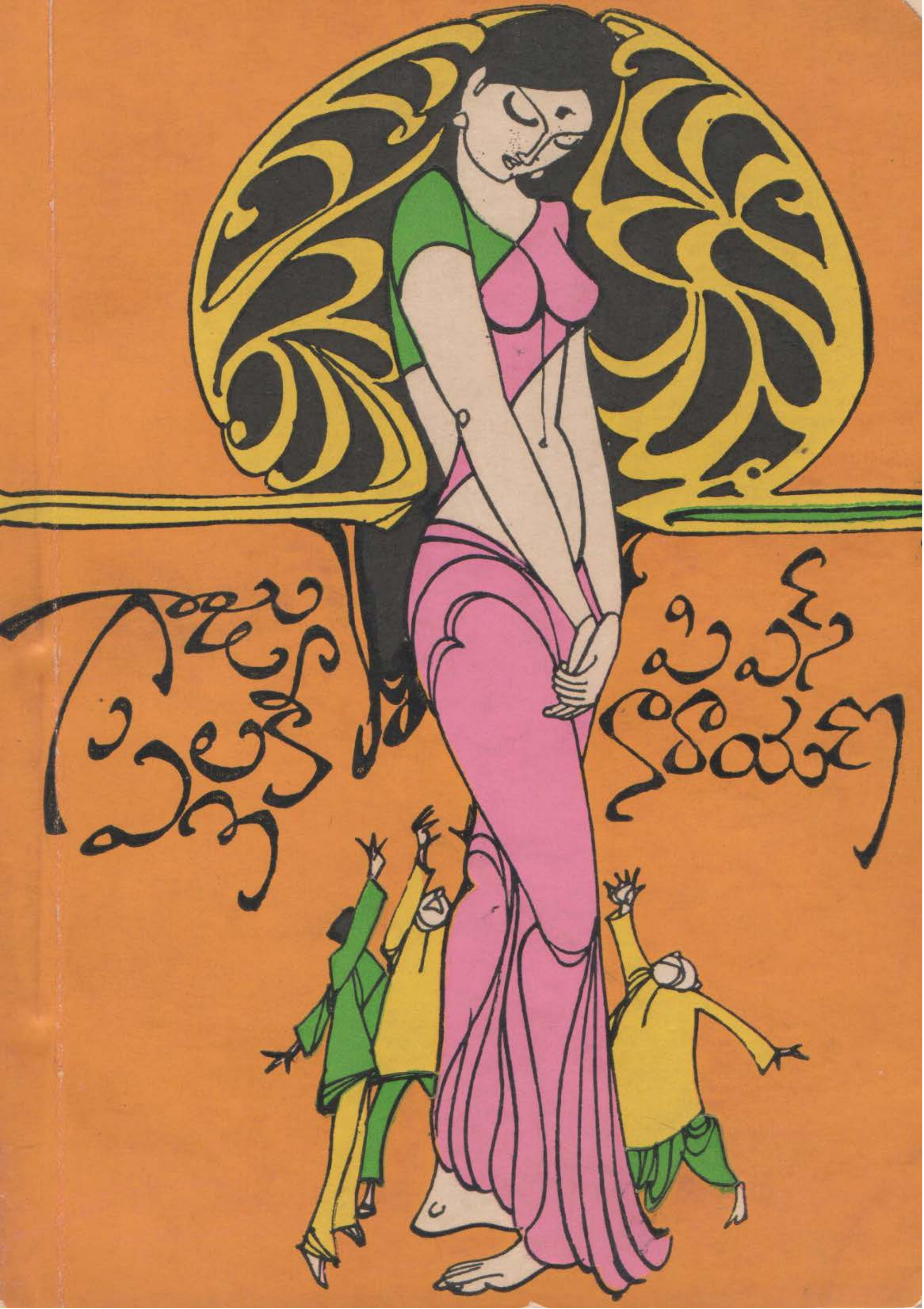
పిఎస్ నారాయణ

గాజుపల్లకి

పి. ఎస్. నారాయణ

నవల

గాజుపల్లకి

(నవల)

స్వాతి

మాసపత్రికలో

అనుబంధ నవలగా

1975 వ సంవత్సరంలో

ప్రచురింపబడింది.

వెల:రు. 70

గమనిక

ఈ నవలలోని పాత్రలు, సంఘటనలు–
అన్నీ కల్పితాలు, ఎవర్నీ ఉద్దేశించినవి కావు.
ఎక్కడయినా పోలికలు, సామ్యాలూ
కనిపించినా అవి యాదృచ్ఛికమే.

–రచయిత

గాజుపల్లకి

జోరున వానపడుతోంది. తలుపు తీసి, ఒక్క అడుగు వెనక్కు– మీదకొస్తున్న జల్లును తప్పుకుందామా అన్నట్లుగా– వేస్తుండగానే, దానంత విసురుగానూ ఓ స్త్రీ కంఠం, “కాస్త చేయి పట్టుకోండి!” అంటూ వినబడింది.

గిరిబాబు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఆలోచనారహితంగా చేయి అందించాడు.

ఆమె పెట్టెలోకి దూకింది.

ఆమె తడిసి ముద్దయి, ఓ తడిగుడ్డల మూటలా వున్నది. జుట్టులోనుంచి ముఖం మీదకు నీళ్ళు కారుతున్నాయి. పెట్టుకున్న కుంకుమ బొట్టు చెదిరి ముఖమంతా అల్లుకొని వికృతంగా వున్నది.

ఆమెకు ఇరవై సంవత్సరాలకు మించి వుండవు.

జల్లుకు అడ్డు పెడుతున్నట్లుగా తలుపును మూస్తున్న గిరిబాబును, “ఏంవిటి– ఈ పెట్టె మీ ఒక్కరి కోసమేనా?... లోపల బోల్టల్లా బిగించారు?” అన్నది.

గిరిబాబు తలెత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూచాడు.

“ఇది రెండొవ తరగతి...”

అతడి మాటలు పూర్తవ్వకుండానే, “భారతదేశంలో మీరు తప్ప ఇంకెవ్వరూ ఈ

పెట్టెలో ఎక్కలేరనా?” అన్నది.

“కాదు... కాదు...” తడబడ్డాడు గిరిబాబు.

నిజమే... తలుపు కొడుతున్న చప్పుడవ్వగానే తెరిచి వుండవలసింది!

“క్షమించండి!”

“దానివలన చేసిన పాపం పోతుందనా మీ ఉద్దేశ్యం?” తల ఎగరవేసింది, కళ్ళు చికిలించి చూస్తూ. “నా ఆరోగ్యం మీద నాకు అంతగా అనుమానం లేదుగాని... తడినీళ్ళు కారుతున్న ఈ తలతో, ఈ తడిగుడ్డలతో ఇలా క్షమాపణలు వింటూ కూర్చుంటే నాకు జలుబు చేయదనే గ్యారంటీ మాత్రం ఇవ్వలేను... ఆ తరువాత యే జ్వరమో వచ్చి, అది ఏ న్యుమోనియాలోకో దించి, నేను చచ్చిపోవటమే తటస్థిస్తే, దానికి మీరే సంపూర్ణంగా బాధ్యులవుతారు!” ఫక్కున నవ్వింది.

గిరిబాబు తత్తరపాటు నుండి కోలుకోకముందే ఆమె సూట్‌కేసు తెరవడం, మరో చీర, జాకెట్టు తీసుకోవడం, బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళి దాని తలుపు మూయటం కూడా జరిగిపోయింది.

గిరిబాబు ఆమె మాటల్లోని విసురును తలుచుకుంటూ తలవంచుకు కూర్చున్నాడు.

కొద్ది నిముషాల తరువాత ఆమె “ఇక తలయెత్తవచ్చు!” అన్నమాటకు ఉలిక్కిపడి తలెత్తాడు కూడా.

ఆమె లేత నీలంరంగు చీర కట్టుకున్నది. అదే రంగుజాకెట్టు తొడుక్కున్నది. తన పొడువైనజుట్టును విడదీసుకొని, ముందుకు వేసుకొని టర్కీ టవల్‌తో తుడుచుకుంటోంది.

ఆమె నవ్వితే చాలా అందంగా వుంటుందనిపించింది. ఎర్రటి మనిషి... ముదురు గులాబీరంగు పెదవులు... చిన్న నోరు!

గిరిబాబు అడిగాడు: “ఇంత వానలో ఒంటరిగా బయల్దేరారు... ఎక్కడిదాకా వెళుతున్నారు?”

"తెలియదు!"

ఉలిక్కిపడ్డాడు గిరిబాబు.

ఎంత లోతుగా ఆలోచించినా అర్థంకాని దానిలా వున్నది, ఆమె ముఖం ఆ క్షణంలో.

"అదేఁవిటి?"

ఆమె నవ్వింది. "నాకు గమ్యమంటూ వుంటే ఇలాంటి వాతావరణంలో ఇలా ప్రయాణం పెట్టుకుండేదాన్నే కాదు... రెండొవ తరగతి పెట్టెలో ఒంటరిగా ఎక్కేదాన్నే కాదు!"

"నాకు అర్థం కావటంలేదు!"

"నేను ఇక ఎవ్వరికీ అర్థం కాదలుచుకోలేదు!"

ఇక ఆమెతో ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకాలేదు గిరిబాబుకు. పక్కనే పడేసిన పెర్రీమేసన్‌ను చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఇంతలోనే ఏదో గుర్తుకు వచ్చినవాడిలా, "మీరు ఎక్కిన స్టేషన్ ఏది?" అని అడిగాడు.

"ఉఁహూఁ... తెలియదు!" తల అడ్డంగా ఊపుతోంది.

మళ్ళీ ఆశ్చర్యపోవటం గిరిబాబు వంతే అయింది. కొద్దిక్షణాల తరువాత తేరుకొని, "పోనీయ్... మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మీరెక్కడనుండి బయల్దేరారో చెప్పగలరా?" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వి.

"తెలుగుదేశంలో ఓ చిన్న పట్టణం... ఇక్కడకు వందమైళ్ళ దూరంలో... అయినా పోనీయండి... గడిచిపోయిన దాన్ని గుర్తుకు తెచ్చి నన్ను బాధ పెట్టబోకండి!" ఆమె ముఖం మీద నల్లటి మబ్బు తెరలు పారాడుతున్నట్లనిపించింది. "నా గతాన్ని నన్ను మర్చిపోనివ్వండి, ప్లీజ్!" దీనంగా ఉన్నట్లనిపించింది ఆ కంఠం.

"అంటే–"

ఆమె ఒక్క క్షణం ఆగింది.

"- నేను ఇంట్లోంచి పారిపోయి వస్తున్నాను!"

గిరిబాబు ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూచాడు.

"నిజంగానా?"

"మీతో అబద్ధం ఆడటం వలన నాకు వచ్చే లాభంలో సగం మీది!" నవ్వింది.

అలా నవ్వితే ఆమె బుగ్గల్లో పడే సొట్టలు ఎంత అందంగా వుంటాయి!

ఆ అమ్మాయిని నవ్విస్తూ ఎంత సేపైనా అలా కూర్చోగలడు తను.

''మీ పేరు మీకు తెలుసా?'' అన్నాడు కొద్దిగా కొంటెగా, చనువు ఏర్పరుచుకుంటున్నట్లుగా.

"తెలిసినవన్నీ మీకు చెప్పాలని వున్నదా?" మళ్ళా నవ్వింది.

వదులుగా జడ అల్లుకోసాగింది.

ఆమె ప్రశ్నకు నిజంగా గిరిబాబుకు సమాధానం దొరకలేదు.

- మొట్టమొదటిసారిగా ఆ అమ్మాయి తనని ఏడిపిస్తున్నదేమోననే భావన రాగా అతడి ముఖం నల్లబడింది.

"నేను మనుష్యులను చదవగలను!" అన్నది.

"ఏ విషయంలో?" అన్నాడు ముఖానికి గంటుపెట్టుకొని తలవంచుకుంటూ.

''అలక ఎప్పుడూ ఆడవాళ్ళ ముఖానికే అందాన్ని ఇస్తుంది!'' అన్నది కవ్విస్తున్నట్లుగా.

తలెత్తాడు.

ఆమెతో వాగ్వివాదానికి దిగడం ఇష్టం లేదన్నట్లుగా "నేను పడుకుంటాను!" అన్నాడు.

అని ఆలస్యం చేయకుండానే సీటుమీద పరిచివున్న దుప్పటిమీద నడుం వాల్చాడు.

"మీ ఇష్టం!" అంటూ కొద్దిగా మిగిలిపోయిన జడను త్వరత్వరగా అల్లుకోసాగింది.

ఇంకా వర్షం పడుతూనే వున్నది.

నిశ్శబ్దంగా వున్న ఆ సమయంలో రైలు మోత, వాన మోతకూడా భరించలేనివిగానే వున్నయి. తను ఎంతగా కళ్ళుమూసుకొని పడుకున్నా నిద్రపట్టటంలేదు. కళ్ళు తెరుచుకు కూర్చుంటే ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడకా తప్పటంలేదు ... సంభాషణ సహజంగా జరగటంలేదు... వంకరటింకరగా నడుస్తోంది.

కళ్ళు తెరిచి ఓరగా ఆ అమ్మాయి ముఖంలోకి చూచాడు.

– అజంతా శిల్పంలా వున్నది!

తెల్లగా... లేత నీలంరంగు చీరలో...

జడ చివర్లను గుండ్రంగా తిప్పి వదిలేస్తోంది.

– ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి ఎక్కడిదాకా వెళుతున్నదో చెప్పనేలేదు... ఇంట్లోనుంచి పారిపోయి వస్తున్నానన్నది కదా ... మరి... అధాట్టుగా అతడికో అనుమానం వచ్చింది.

ఎందుకు పారిపోయి వస్తున్నది?

– ఎవరితోనైనా?...

అయితే ఆ మహా పురుషుడేడి?

లేకపోతే సినిమాలల్లో జేరటానికా?... సవితి తల్లి బాధలు పడలేకనా?... కారణం ఏమిటి?...

ఏదో అడగాలన్న ఉత్సుకతతో లేవబోయాడు కాని ఏమడగాలో అర్థంకాలేదు. ఎలా అడగాలో అర్థంకాలేదు...

"మీరు...?!" అంటూ అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు.

"నాపేరు మల్లిక!" అన్నది అతడి ప్రతి చర్యనూ గమనిస్తున్నట్లుగా తాపీగా. అతడు మాటాడీ మాటాడకముందే సమాధానం చెప్పింది.

"థాంక్స్!" అన్నాడు గిరిబాబు.

ఆమె తన ముఖంలోకి చూస్తూ నవ్వుతోంటే తడబడ్డాడు. ఆమె అన్నట్లుగా తనని స్టడీ చేస్తున్నదేమో ననిపించగా కొద్దిగా గాభరాకూడా పడ్డాడు.

"మిమ్మల్ని చూస్తే నాకు భయంగా వున్నది!"

"నేను అంత భయంకరంగా వున్నానా?"

"ఆ విషయంలో కాదు!"

"మరి?"

"ఏం లేదులేండి!"

"లేచొచ్చిన మనిషిని కదా... మీ కొంపేమైనా ముంచుతాననుకుంటున్నారా?"

మల్లిక తనను చదివేస్తున్నదనటంలో ఏమాత్రం సందేహమూ లేదు!

ఇబ్బందిగా నవ్వి, "అబ్బే! ఆలాంటిదేఁవీ లేదు!" అని, "అయినా మీరు నన్నేం చేస్తారని!" బింకంగా అన్నాడు.

– ఓ పరాయి ఆడదానిముందు తను ఓడిపోవటం జరగని పని!

నవ్వింది మల్లిక!

ఆమె ఒక్క క్షణం శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లుగా ఆగింది. "పాడువాన! నా జీవితంలో జరిగిన దుర్ఘటన ఎంత భయంకరంగా వున్నదో– ఈ వానా అంత భయంకరంగానే వున్నది!"

"మీకు జరిగిన దుర్ఘటన ఎంత భయంకరంగా వున్నదో నాకయితే తెలియదుగాని– వాన వలన మనకు వచ్చిన నష్టమేమిటో నాకు అవగతం కావటంలేదు. మనం రైలు పెట్టెలో కూర్చున్నాం... హైద్రాబాద్‌లో సావధానంగా దిగ గలుగుతాం... ఆపైన

టాక్సీ చేసుకుంటే తడవకుండా ఇంటికి వెళ్ళవచ్చు!"

"నేను కూడానా?"

"ఏం?"

"నేను ఎవరింటికి వెళ్ళగలను?"

"తెలిసినవాళ్ళెవరూ లేరా?"

"ఎవరైనా వున్నా నన్ను రానిస్తారా?"

"పోనీ హోటల్‌కు వెళ్ళండి!"

"డబ్బులు అక్కరలేదా?"

"లేవా?"

"ఉంటే టిక్కెట్టు లేకుండా ఎందుకు ప్రయాణం చేస్తాను?"

ఉలిక్కిపడ్డాడు గిరిబాబు. కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని ఆ అమ్మాయి ముఖంలోకి చూడసాగాడు.

"నిజంగా మీ దగ్గర టిక్కెట్టు లేదా?" నమ్మలేనట్లుగా అడిగాడు.

"ఉంటే ఊరూ, పేరూ తెలియని ఆస్టేషన్‌లో నన్ను టిక్కెట్ కలెక్టరు ఎందుకు దించివేస్తాడు?... వానలో, ఈదురు గాలిలో ఆ రేకుల షెడ్డులాంటి స్టేషన్‌లో గంటల తరబడి ఎందుకు చలిలో ముడుచుకు కూర్చుంటాను?"

ఆ క్షణంలో మల్లిక ముఖంలోకి చూస్తుంటే గిరిబాబుకు అమితమైన జాలి కలిగింది. ఏంవీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

"నేను చెబుతున్నది నిజం!" అన్నది తల అటూ ఇటూ ఊగిస్తూ. "నేను ఉదయం పదకొండు గంటలకు భోజనం చేశాను!"

"అరె!"

"తరువాత పచ్చి మంచినీళ్ళు కూడా తాగలేదు!"

"ఎలా ఉండగలిగారు?"

"ఏం చేయాలి... చేతిలో నయాపైసా లేనప్పుడు భరించక తప్పదు!"

గిరిబాబు దబదబా లేచి సూట్కేసు తెరిచి, అందులోనుంచి బిస్కెట్ ప్యాకెట్టు తీస్తూ, "తినండి!" అన్నాడు.

"నా మీద జాలితో అయితే ఇస్తున్నారు... మీకు అవసరం కలిగితేనో...?" మాటలు చాలా ముద్దగా వున్నయి.

"తెల్లవారేటప్పటికి హైద్రాబాద్‌కు వెళ్ళిపోతాను. ఈలోగా ఏంవీ ఆకలి కాదు... ఏదో ఉంటాయిలే అని కొని సూట్కేసులో పడేశాను!"

"దురదృష్టంలో అదృష్టం అంటే ఇలాగే వుంటుంది!"

"ఇంత చిన్నదాన్నే అదృష్టంగా భావిస్తారా?"

"మరికాక... ఉదయాన తిన్న కడుపు!" ఆమె నవ్వితే ఈసారి చాలా నీరసంగా వున్నట్లనిపించింది.

ప్యాకెట్టులోనుంచి సగం బిస్కెట్లు తీసుకుంటూ, "మిగతావి మీకు?" అన్నది అతడి పక్కగా పెడుతూ.

"నాకు ఆకలి కావటంలేదు!"

"అయినప్పుడే తిందురుగాని!"

అక్కడే ఉంచేశాడు గిరిబాబు.

నాలుగు బిస్కెట్లు తిని మిగతావి పక్కన పెడుతూ, "మీ దగ్గర గ్లాసేమైనా వున్నదా?... మంచి నీళ్ళు కావాలి!" అన్నది.

"లేదు!"

"పక్కనే ఎవరో ఉన్నట్లున్నారు... పిల్లలు కూడా ఉన్నారు కదా!... వాళ్ళ దగ్గర ఉంటుంది!" అంటూనే దబదబా వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి, "గ్లాసుంటే ఒక్కసారి ఇవ్వండి!" అన్నది.

ఆమె లేచి గ్లాసు ఇస్తుంటే, "మంచినీళ్ళుంటే... అవిగూడా, ప్లీజ్!" చిన్నగా నవ్వి అన్నది మల్లిక

ఆలాంటి వాతావరణంలో ఆమె మంచినీళ్ళు కోరటాన్ని ఎంత వింతగా చూచిందో– తరువాత మల్లిక గ్లాసు తరువాత గ్లాసు త్రాగేస్తున్నప్పుడూ అంత వింతగానూ చూచింది ఆవిడ.

త్రాగి గ్లాసు తిరిగి ఇచ్చివేస్తూ, "కృష్ణనీరా?... చాలా తియ్యగా వున్నయి!" అని ఓ కాంప్లిమెంట్ ఇచ్చేసి, కృతజ్ఞతా సూచకంగా ఓ చిరునవ్వు నవ్వి, వచ్చి తన సీట్లో కూర్చున్నది మల్లిక.

రైలు ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగింది. టైం చూసుకున్నాడు.

పన్నెండు గంటలయింది.

"ఇక్కడ టీ ఏఁవైనా దొరుకుతుందేమో?" అన్నది మల్లిక ఆశగా గిరిబాబు ముఖంలోకి చూస్తూ...

"ప్రయత్నించమంటారా?"

"ప్లీజ్..."

గిరిబాబు లేచి తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళి, బోల్టు లాగి, హ్యాండిల్ తిప్పాడు. గాలి విసురుకు తలుపు వెనక్కు నెట్టుకు వచ్చింది. తూలిపడబోయాడు.

"అబ్బా!" ముఖానికి చేయి అడ్డుపెట్టుకున్నాడు.

"ఏఁవైంది?" మల్లిక లేచి నిలబడింది. "మైగాడ్! ఇంత గాలా? తుఫానులా ఉన్నది!" ముందుకు వచ్చింది.

ఇద్దరూ కలిసి తెరుచుకున్న తలుపును బలంగా ముందుకు నెట్టి బోల్టు బిగించేశారు.

చలి నరాల్ని కొరుక్కుతింటోంది.

"సారీ!" అన్నది.

"ఫరవాలేదు!" అన్నాడు గిరిబాబు పేలవంగా నవ్వి.

'ఇది తుఫానేమో?' అనుకునేటప్పటికి రైలుపెట్టె కూడా అటూ ఇటూ ఊగుతున్నట్లే అనిపిస్తోంది. పెట్టెను పైకీ క్రిందకూ బిక్క మొహాలతో చూస్తూ కూర్చుండిపోయారు ఇద్దరూ.

"రైలుకు ఏ ప్రమాదమూ ఉండదంటారా?"

"అలాంటిదేమైనా వుంటే నడుపుతారా?"

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం రాజ్యం చేస్తోంది.

"మీరు భయపడుతున్నారా?"

ఆమె ఒక్కక్షణం సర్వం పోగొట్టుకున్నదానిలా శూన్యంలోకి లోతుగా చూచి తల అడ్డంగా ఊపింది. "నాకు భయం దేనికి?... నిన్న రాత్రి వరకూ నాకు జీవితంలో ఎన్నో భయాలుండేవి... కాని ఒక్కరోజు... ఇరవై నాలుగు గంటల కాలం... నన్నూ నా జీవితాన్ని మార్చివేసింది... ఆ ఇరవైనాలుగు గంటలలోనే నేను సర్వం అనుభవించాను ... బాధను అనుభవించాను... భయాన్ని అనుభవించాను... అనుమానాన్ని, అవమానాన్ని అనుభవించాను... హేళనను, అసహ్యాన్ని, తూష్ణీకార భావాన్ని అనుభవించాను... కుక్కలాగా తరిమి వేయబడ్డాను... మనుష్యులు తోటి మనుష్యులను- అందునా స్త్రీలు తోటి స్త్రీలను ఎంత అసహ్యంగా, ఏహ్యంగా చూస్తారో ఆ ఇరవైనాలుగు గంటలే నాకు నేర్పింది... ప్రేమని, ఆప్యాయతని, స్వర్గాన్ని, సౌఖ్యాన్ని- నా సర్వస్వాన్ని ఎప్పుడైతే విడిచి మా గృహంనుండి బయట కాలుపెట్టానో, అప్పుడే నేను మరో మనిషినయ్యాను... ఆ మరో మనిషి, తరువాత ఒక్క ఇరవై నాలుగు

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Gaju+Pallaki

* * *